

значною мірою залежить від удосконалення її нормативно-правового забезпечення.

Правовий статус комунальної власності на сьогодні визначений лише на конституційному рівні – Конституцією України і Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні». На рівні ж спеціального законодавства правове регулювання відсутнє.

Отже, управління загальнодержавною та комунальною власністю її суб'єкти здійснюють або самостійно, або через уповноважені ними державні органи. З метою підвищення ефективності використання загальнодержавної та комунальної власності та оперативності прийняття управлінських рішень управлінські функції щодо цієї власності, як правило, делегуються уповноваженим органам.

Таким чином, власність можна визначити як відносини між людьми, юридичними особами, іншими учасниками цивільних правовідносин з приводу привласнення матеріальних благ та встановлення влади над ними, належності їх конкретній особі. Саме ці відносини є рушійною силою суспільного виробництва, його сутністю.

Таким чином, об'єктами права комунальної власності визначається майно, що забезпечує діяльність відповідних рад і утворюваних ними органів, кошти місцевих бюджетів, об'єкти житлово-комунального господарства, майно закладів народної освіти, культури, охорони здоров'я, торгівлі, побутового обслуговування, майно підприємств, місцеві енергетичні системи, транспорт, системи зв'язку та інформації, враховуючи націоналізоване майно, передане відповідним міністерствам, установам, організаціям, а також інше майно, необхідне для забезпечення економічного й соціального розвитку відповідної території.

Держава та її адміністративно-територіальні одиниці не відповідають за зобов'язаннями одне одного в процесі реалізації права державної власності.

Отже, формування ефективної системи управління комунальною власністю слід здійснювати у поєднанні з науковими дослідженнями суспільних, правових, організаційних, інституційних, економічних відносин між державою та громадою, результатом яких стало б обґрунтування і прийняття єдиного правового поля, яке б обумовлювало права, компетенції, повноваження учасників управління, використання та розпоряджання комунальною власністю на загальнодержавному рівні.

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ: НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ

ЮЙ ЦЗЯНБО, аспірант кафедри фінансово-економічної безпеки, обліку і аудиту Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

За останні роки поглиблюються диспропорційні процеси в економіці держави. Зокрема, знижуються обсяги виробництва та реалізації продукції,

зростає інфляція й збитковість підприємств, погіршуються соціальні стандарти, знижується добробут населення та ін. У таких умовах особливого значення набуває розробка антикризових заходів на підприємствах, одним із яких є формування фінансово-економічної безпеки.

У Законі України “Про основи національної безпеки України” від 19 червня 2003 р. № 964-IV пріоритетними напрями є забезпечення умов для сталого економічного зростання та підвищення конкурентоспроможності економіки, ефективності інвестиційних процесів, розвитку наукоємних та високотехнологічних виробництв, подолання “тінізації” економіки, здійснення виваженої політики внутрішніх та зовнішніх запозичень, розвиток експортного потенціалу високотехнологічної продукції, поглиблення інтеграції у європейську і світову економічну систему, що впливає на функціонування будівельних корпоративних підприємств.

Отже, забезпечення управління фінансово-економічною безпекою на підприємствах є актуальним і важливим завданням, що дозволить вирішити комплекс складних проблем.

Узагальнюючи існуюче нормативно-правове забезпечення та науково-методичні розробки, запропоновані наступні етапи управління фінансово-економічною безпекою: виявлення пріоритетних фінансових інтересів та розробка їх системи, що включає стратегію розвитку підприємства та його місію; аналіз існуючих загроз фінансово-економічній безпеці, у рамках якого проводяться операції з відбору загроз безпеці, оцінювання ймовірності настання цих загроз, розрахунок розміру можливих збитків та втрат від дії потенціальних або реальних загроз, дослідження чинників, що зумовили збитки; оцінювання рівня фінансово-економічної безпеки корпоративних підприємств будівельної галузі; розробка заходів із забезпечення фінансово-економічної безпеки, формування рекомендацій із застосування їх у діяльності підприємств; планування бюджету реалізації розробленого комплексу заходів із забезпечення фінансово-економічної безпеки; реалізація заходів відповідно із розробленою стратегією в процесі фінансово-господарської діяльності; здійснення контролю за ходом реалізації заходів із забезпечення фінансово-економічної безпеки; оперативне управління фінансово-економічною безпекою, яке передбачає коригування наявної системи або розробку нової, що гарантуватиме належний рівень безпеки.

Для оптимізації процесу управління фінансово-економічною безпекою підприємств вирішуються завдання: визначення та класифікація індикаторів, що формують фінансово-економічну безпеку, прогнозування критеріїв та показників безпеки; оптимізація рівня фінансово-економічної безпеки відповідно до стратегії управління; визначення та характеристика показників рентабельності, виявлення відхилень та своєчасне реагування на них; оцінка стану загроз фінансово-економічній безпеці у динаміці шляхом зіставлення темпів зростання показників діяльності підприємств, забезпечення своєчасного реагування на них.

Таким чином, запропоновані пропозиції щодо зростання ефективності

формування та реалізації управління фінансово-економічною безпекою на підприємствах, які спрямовані на зростання фінансово-економічних показників, зміцнення техніко-технологічного та ресурсного рівня, збільшення якості корпоративного управління й інформаційного забезпечення, що дозволило забезпечити ефективність та результативність заходів фінансово-економічної безпеки для розвитку суб'єктів господарювання.

ПРОБЛЕМЫ УСТРОЙСТВА МАНСАРДНЫХ ЭТАЖЕЙ В СУЩЕСТВУЮЩЕЙ ЗАСТРОЙКЕ

Р. Б. ТКАЧЕНКО, канд. техн. наук, доц. кафедры эксплуатации газовых и тепловых систем Харьковского национального университета городского хозяйства имени А. Н. Бекетова, г. Харьков

В нормативном документе ДБН В.2.2-15-2005 «Здания и сооружения. Жилые здания. Основные положения», мансардный этаж рассматривается как этаж в чердачном пространстве, фасад которого полностью или частично образован поверхностью (поверхностями) наклонной или ломаной крыши, при этом линия пересечения плоскости крыши и фасада должна быть на высоте не более 1,5 м от уровня пола мансардного этажа.

Узаконивание мансард регулируется Приказом Государственного комитета Украины по вопросам жилищно-коммунального хозяйства «Об утверждении Правил содержания жилых домов и придомовых территорий» от 17.05.2005 года № 76.

Прежде всего необходимо создать проект мансарды. После этого с данным проектом необходимо обратиться к администрации города, написать заявление, в котором просите дать вам разрешение на приватизацию и застройку мансарды. После этого нужно собрать одобрения в эпидемиологической станции, пожарной службе, а также ЖЭК и БТИ.

Кроме того, нужно согласовать стройку с владельцами соседних квартир в жилом доме. Сотрудники местных администраций требуют данное соглашение не предоставляя никаких ссылок на нормативные документы, предполагающие их наличие, утверждая, что согласование является обязательным, и без его получения никто не имеет права ничего видоизменять. Однако норма такая есть, соответственно решению Конституционного Суда Украины, изложенному в Решении от 2 марта 2004 года № 4-рп/2004, согласно которому в многоквартирных домах, собственники квартир многоквартирного дома являются равноправными совладельцами вспомогательных помещений. Никто из владельцев квартир не имеет приоритетного права пользоваться и распоряжаться этими помещениями (абзац первый подпункта 4.3 пункта 4 мотивировочной части).

Подвал, чердак и бытовые помещения могут пустовать и захламляться десятки лет, и никому из жильцов до них нет дела. Но, если вы попытаете обустроить их (даже в том случае, если вы решили сделать зимний на том месте